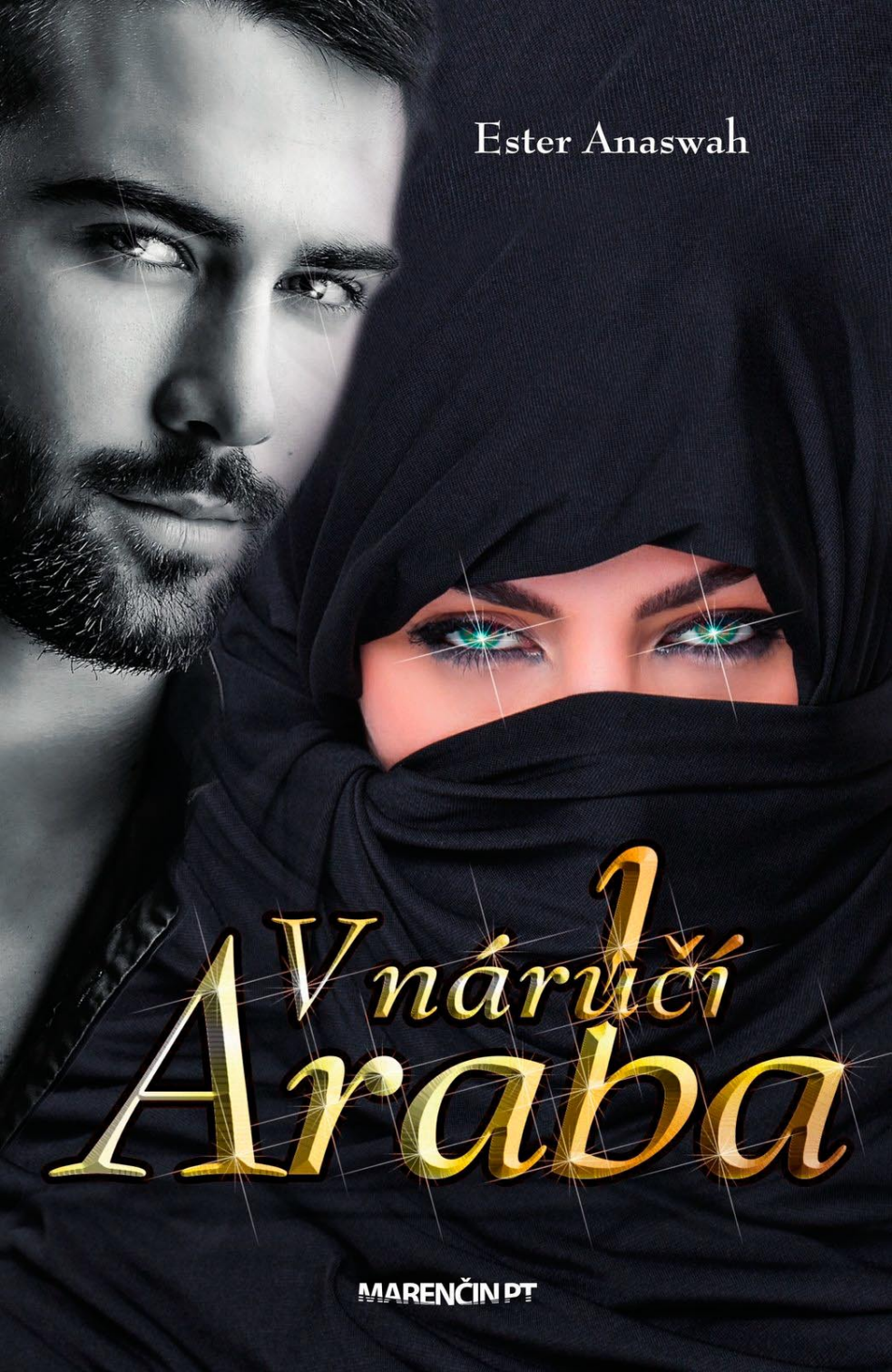

Ester Anaswah

V náručí Araba

MARENČIN PT

ESTER ANASWAH

V NÁRUČÍ ARABA

MARENČIN PT

*Tento príbeh je napísaný na základe skutočných
udalostí, avšak literárne dotvorený fantáziou autorky.
Akákoľvek zhoda mien s reálnymi osobami je náhodná.*

© Ester Anaswah, 2019

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2019

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Marenčin Media, s. r. o.

765. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0359-9

PREDSLOV

Konečne sedím v lietadle a snažím sa nájsť ako-tak pohodlnú polohu. Do odkladacieho vrečka na chrbte sedadla si nezabudnem vložiť okuliare, knihu, cukríky a ploskačku vodky, ktorú som si kúpila v Duty free, aby som mala čím zapit' Xanax, ktorý pred odletom vždy ukradnem svojmu manželovi. V pevnej viere, že alkohol znásobí jeho účinok, či aspoň otupí moju neúnavnú myseľ a ja sa nebudem báť...

Vždy sa bojím. Vždy cez okienko kontrolujem stav lietadla a pozorne počúvam zvuky, ktoré takmer vždy vyhodnotím ako podozrivé.

Aj teraz pozorne počúvam zvuk lietadla rozbiehajúceho sa po dráhe, ale nestihnem ho identifikovať, lebo Alžbeta ma vyruší celkom zbytočnou otázkou:

„Ty sa v lietadle nebojíš?“

„Bojím.“

„Ja som pätnásť rokov nelietala. Po jednej hroznej skúsenosti...“ nadýchne sa, aby pokračovala, ale ja ju rýchlo zastavím.

„Prepáč, ale ja nechcem počuť žiadne katastrofické scenáre!“

„Ved' dobre... chcela som ti len povedať, že po rozvode som sa rozcestovala. Bola som už všelikde, pred tromi mesiacmi som sa vrátila z Indie, ale do Egypta idem prvýkrát a...“

„Viem, to si mi už písala,“ preruším ju.

Alžbetu som totiž našla na fejsbuku – ako spolucestujúcu. Veľa som toho o nej zatiaľ nevedela. V podstate len to, že je, rovnako ako ja, plnoštíhla dlhovlasá blondína, rada cestuje, maľuje, tancuje a je v znamení Váh.

Aj ja som v znamení Váh a rada tancujem aj maľujem, odpísala som nadšene, že máme toho spoločného dosť na to, aby sme spolu strávili dva týždne dovolenky.

Takže teraz sedíme vedľa seba v lietadle, ktoré mieri do Hurghady, a Alžbeta zavrie ústa až vtedy, keď letušky donesú jedlo. Vrhne sa na horúcu alobalovú misku ako vyhladovaná modelka trpiaca bulímiou a ja vytiahnem tú ploskačku.

Jedla sa ani nedotknem. Nemôžem, mám žalúdočnú neurózu a v hlave kladivo.

Siahnem do kabelky po tabletku, ale nahmatám čosi iné...

Môj talizman pre šťastie.

Zlatý prívesok v tvare miniatúrneho Koránu, ktorého farba už rokmi zliezla, takže vyzerá ako starožitnosť. Je dutý a kedysi tam bol vložený papierik s arabským veršom. Neviem, čo v preklade znamenal a už sa to asi ani nedozviem, pretože ten poskladaný papierik sa po niekoľkých rokoch rozpadol a toho, kto mi ho daroval, už s najväčšou pravdepodobnosťou nikdy nestretnem.

Ten Korán mi v Egypte dodáva pocit bezpečia, ale nielen to. Nosím ho so sebou ako poznávacie znamenie, keby náhodou...

Keby som ho predsa len náhodou stretla.

Keby som stretla svoju prvú veľkú lásku, ktorá mala arabské meno.

KAPITOLA 1

VŽDY SA DÁ ZAČAŤ ODZNOVA

Je niekoľko minút po polnoci a ja sa snažím zaspať. Čím viac sa snažím, tým je to horšie. Viem to, a tak sa po hodine márnej snahy vzdám a zapnem televízor, ktorý by vraj v spálni byť nemal, ale pri ktorom sa mi zvyčajne podarí zaspať.

Práve upadám do vytúženého spánku, keď ma vyruší manželov kašeľ. Otočím sa na druhý bok a vankúšom si zapchám uši. Nepomáha. Zvýšim hlasitosť televízora.

Nepomáha!

Kašeľ, kašeľ, kašeľ...

Vyletím z postele ako strela a zakričím:

„A už mám toho dost'! Buď prestaneš fajčiť, alebo sa s tebou rozvediem!“ a dvere na svojej spálni prudko zabuchnem.

Je mi jasné, že teraz nezaspím už vôbec. Som maximálne rozčúlená.

Do sladkého a oslobodzujúceho spánku upadnem až naderanom, keď už začína svať, a zobudím sa o dve hodinky na to, ako ma slnečné lúče šteklija na viečkach. Obrátim sa na druhú stranu a otvorím oči.

Zase sa mi o ňom snívalo!

Vyzeral rovnako ako pred rokmi.

Prečo si neprišla? opýtal sa ma smutne.

Nedal si mi adresu! odvetila som mu.
Nepýtala si si ju, riekol a sklopil oči.
Bolo by to zbytočné, poznamenala som ticho.
A potom sa rozplynul, zmizol.
Presne tak ako vtedy...

* * *

Zídem dole – do kuchyne, jedálne, obývačky a spálne v jednom.

Ondrej už raňajkuje a pozerá pritom Teleráno.

Nepozdravím ho, čím dávam najavo, že som nahnevaná. Mlčky si uvarím zelený čaj s jazmínom a sadnem si do kresla. Uvažujem, či mám pokračovať v téme fajčenie a rozvod.

Už som to neraz nadhodila, ale nikdy to nezabralo. Fajčenie je pre Ondreja dôležitejšie než ja, než naše manželstvo, než jeho zdravie, než všetko. Fajčeniu podriadiť celý svoj život, od cigariet je rovnako závislý ako narkoman od drogy.

A výsledok môjho snaženia je vždy len ten, že on sa rozčúli až do nepríčetnosti a ja sa rozplačem.

Aj teraz mi tiché slzy padajú po tvári a ja sa odhodlávam vyriešiť tie patetické slová, že už ďalej nevládzem, že už mám toho všetkého dost'!

Moje myšlienky sa vrátia do obdobia, keď som prišla na jeho neveru – možno len virtuálnu, možno aj reálnu. Nepátrala som po dôkazoch. Komunikácia, ktorú som si náhodou prečítala v jeho počítači, bola jasná. Pre mňa. Vraj má v srdiečku len ju... On však tvrdil, že o nič nejde. A ja som sa veľkodušne nad to povzniesla. Jeho vysvetlenie som akceptovala, hoci som mu veľmi neverila.

Ak by som mala tridsať, tak sa zachováam asi inak, ale po štyridsiatke sa vám už nechce riešiť problémy s láskou, pretože máte dosť iných, závažnejších problémov. Po niekoľkých rokoch manželstva vnímate neveru inak ako na začiatku vzťahu. Lásku vystrieda zvyk, vzrušenie nahradí nuda, šťastie sa zmení na podráždenosť a po bezstarostných dňoch prídu choroby. Uvedomíte si, že nie je o čo bojovať, najmä ak nemáte spolu deti či majetok, ktorý by vás držal pokope, avšak už nemáte odvahu začínať odznova.

Po niekoľkých rokoch som videla všetky jeho nedostatky oveľa zreteľnejšie a, naopak, pozitíva som brala už ako samozrejmosť. Tie pozitíva, ktorými ma spočiatku tak ohuroval, ktoré som si na ňom cenila, pre ktoré som sa za neho vydala, pretože vtedy som bola jeho najväčšou a jedinou láskou ja. Vtedy mal vo svojom srdiečku iba mňa!

Krátko pred štyridsiatkou sa také slová počúvajú veľmi dobre, najmä ak máte za sebou niekoľko neúspešných vzťahov a prestali ste veriť, že niekde na vás čaká láska.

Aj moja duša prahla po porozumení, moje srdce po láske, moja myseľ po trvalom vzťahu. Už sa mi nechcelo testovať ďalšieho adepta na lásku, že či to myslí so mnou vážne, alebo mu ide zase len o sex. Moje vnímanie bolo oslabené dlhým čakaním na lásku. Na takú lásku, ktorá by bola aspoň spoločne taká intenzívna ako tá prvá – arabská...

Tá druhá skončila nešťastným a krátkym manželstvom a potom bolo dlhé obdobie milostných pokusov a intenzívneho hľadania náhradného otecka pre moju dcérku.

A odrazu, celkom neočakávane a neplánovane, mi vstúpil do života Ondrej. Muž, ktorý sa fakt snažil. Veľmi sa snažil a mne až neskôr napadlo, či tá jeho veľká láska vlastne nebola

len a len snahou. Lebo keď som čítala, čo píše tej druhej, zne-
istela som, či ma vôbec niekedy miloval. Skutočne miloval. Či
za jeho láskou neboli zištné dôvody, či nehľadal skôr zázemie.
Pomoc pre svoje deti z predchádzajúceho manželstva, ktoré
by sám nevládal podporovať. To sa dá pochopiť, povieť si,
tiež by ste to tak riešili, ak by ste nemali inú možnosť.

Ja som však nemusela hľadať živiteľa rodiny, ja som bola
sebestačná, slušne zarábajúca žena, ktorá mala šťastie na
otca svojho dieťaťa – teda čo sa finančného zabezpečenia
týka. Môj exmanžel sa o svoje dieťa príkladne staral, takže
ja som hľadala len tú lásku. Tretieho člena rodiny, ktorý bude
akceptovať aj moju dcérku.

Ondrej mi dával lásku plným priehrštím a ja som, po
dlhom období emočného pôstu, bola akoby opitá, omáme-
ná, očarená.

Ale ako to už býva, po svadbe sa prestal snažiť a ja som za-
čala objavovať aj tú druhú, odvrátenú stranu nášho zväzku.
Skrátka, nastal obyčajný život, v ktorom bolo viac mínusov
než tých plusov.

Ale už som sa viezla vo vlaku, z ktorého som nedokázala
vystúpiť.

Ani vtedy, keď som si prečítala, že miluje inú. Najviac na
svete!

Viem, mala som ho vtedy poslať preč, nech si ide za ňou,
a ak by som vedela, čo ma čaká, iste by som to aj urobila. A on
by iste aj odišiel, veď jeho deti už doštudovali, ale... ona bola
vydatá a rozvádzať sa nemienila.

Škoda.

Teraz vravím – škoda!

Teraz uvažujem nad tým, či to nebolo nejaké znamenie zhora.

Pretože teraz by sa s ním trápila ona...

* * *

Ondrej odrhne zrak od televíznej obrazovky a pozrie sa na mňa, lebo mi z hrdla vyšiel nezadržateľný hlasný vzlyk. Oči mám plné slz, lebo už skutočne nevládzem. Jeho náhle výbuchy, jeho podráždenosť, jeho kašeľ, jeho choroby, dve náročné operácie, dve vážne diagnózy krátko po sebe... Smola, ktorá ho neustále prenasleduje a ktorá má dopad, samozrejme, aj na mňa... To všetko ma deptá a ten neutíchajúci kašeľ v ostatných týždňoch je už len poslednou kvapkou. Nebyť jeho dobrosrdečnej povahy, tak to už dávno zabalím. Nebyť mojej submisívnej povahy, ktorá nemá rada radikálne zmeny, už dávno žijem sama.

Aj teraz čakám, že ma objíme, upokojí, sľúbi mi nespĺniteľné.

Pátram v pamäti, kedy to urobil... Kedy si ma pritúlil, pohladil, povedal mi, že ma má rád, že mi je vďačný, že bezo mňa by bol jeho život ťažký.

Už sa naozaj nepamätám!

Namiesto toho však urobí niečo, čo som absolútne nečakala.

Niečo, čo je v rozpore so zdravým rozumom.

On sa prudko vymršťí zo stoličky, vezme do rúk pripravené lano a ide sa obesit'.

„Aby som ti nebol na ťarchu!“ vyprskne na mňa. Tiež má toho dosť. Viac než dosť.

Vyjavene a vystrašene naňho pozriem.

„Šibe ti?!“ vytrhnem mu lano z rúk a odhodím ho.

Neprotestuje.

Zapáli si cigaretu.

Som zhrozená, celkom paralyzovaná.

Toto je už aj na mňa naozaj príliš. Cez čiaru. Cez hranicu únosnosti.

A večer začnem na internete hľadať ponuky realitiiek na dva jednoizbové byty.

* * *

Jeho chorobopis, hrubý ako životopisný román, vynechám.

Na to, koľkými zdravotnými problémami trpí, je celkom statočný, respektíve – navonok sa tak tvári. Ale tá hrozba samovraždy visí nado mnou stále. Keď v noci prestane kašľať, hneď uvažujem nad tým, či už to má za sebou, či mám ísť dole hneď, alebo ho nájdem studeného až ráno.

Musím len dúfať, že to bola iba taká demonštrácia, lebo potom, ako mi predviedol svoj úmysel a ja som mu povedala, že je blázon a odhodila som to lano do kúta, tak potom, asi o desať minút, mi vyčítavo povedal:

„Ak by ti na mne naozaj záležalo, to lano by si niekam hneď schovala!“

Pozrela som sa na neho udivene. Ja som bola v šoku, lebo mám až príliš živú predstavivosť a obraz obeseného manžela by nevymazali ani hektolitre alkoholu a kilá liekov proti depresii. Výčítiek svedomia, ktoré by svojím činom vyvolal,

by som sa nikdy nezbavila, ale pre neho je najdôležitejšie to, že som to lano pred ním okamžite neschovala!

Bože! Ved' som nevedela ani to, ako sa volám, celá som sa triasla...

A večer som zas počítala ovečky...

S pomocou tabletky na spanie, ktorá je na prírodnej báze, čiže neúčinná. Zas som naletela reklame.

Nespala som.

Možno keby som mala manžela, ktorý nefajčí, nekašle a nerozčuľuje sa, možno by som dokázala aj zaspať.

Keby som nemala žiadneho manžela.

Ale nie obeseného manžela!

Prehadzovala som sa zo strany na stranu a moje myšlienky ma prenasledovali ako vrah svoju obeť. Snažila som sa myslieť pozitívne a ráno som bola opäť odhodlaná túto neúnosnú situáciu riešiť. Ten nereálny sľub – v dobrom aj v zlom – som už odmietala akceptovať, pretože toho zlého bolo už na mňa priveľa a ja som chcela ešte žiť.

Vždy sa dá začať odznova.

Či už s manželom, či bez neho.

Ale len čo som načala tému fajčenie, odpoveďou bol jeho zvýšený, podráždený hlas a následne cigareta. V to ráno iste nie prvá ani druhá, hoc cmúľal tie nekresťanský drahé pastilky, ktoré mali utlmiť chuť na nikotín a na ktoré som, ako inak, obetovala peniaze zase ja, na úkor svojej ochabnutej pleti či zubára. Možností, ako minúť peniaze, bolo tak veľa, ale akútnejšie bolo vždy niečo iné než moja vädnúca krása.

Avšak potom prišiel od lekára a povedal, že ten kašeľ nepôsobujú primárne cigarety, ale plesne na pľúcach, na ktoré dostal lieky.

A mne svitla nádej, že bude lepšie...

A keď si k tomu všetkému objednal aj lieky na odvykanie od fajčenia, tak vtedy som uverila, že sme na dobrej ceste – a ponuku na predaj bytu som vymazala.

* * *

Tešila som sa predčasne.

Ten jeho kašeľ nebol len tak, pre nič za nič, a prišlo to, s čím každý fajčiar musí rátať.

Rakovina pľúc.

Vedela som to! Pri jeho životospráve, spôsobe života... Na to nemusím byť ani veštkyňa.

Operácia dopadla dobre, ale potom dostal nemocničnú nákazu, hneď dvakrát po sebe. Schudol dvadsať kíľ a ledva zašiel na záchod a, samozrejme, von – na cigaretu.

Áno, aj v tomto stave a počas chemoterapie mal chuť na cigaretu!

Nemala som slov.

Nemala som srdce rozviesť sa s ním a prest'ahovať ho do nejakej minigarsónky, kde by bol sám so svojím zúfalstvom a chorobami.

A tak som riskla opakované infekcie, virózy a neviem, čo ešte sa dá chytiť od chorobami nasiaknutého človeka v spoločnej domácnosti, ale ja som mala pocit, že všetko.

Skrátka, manželova choroba ma ťahala do mínusu, do beznádeje, do pekla! A v jeden deň, keď odišiel opäť k lekárovi, rozhodla som sa trochu poupratovať, nech naša izba, ktorá je obývačkou, kuchyňou, jedálňou a teraz už aj manželovou spálňou, nevyzerá ešte aj ako nemocničná izba.

Všetky lieky, ktoré mal môj muž porozkladané kade-tade ako na výstave, všetky veci potrebné na jeho liečbu som postrkala do skriniek, nech to nemáme stále na očiach, nech nám to nepripomína choroby a neevokuje depresívne nálady.

Keď prišiel od lekára, rozhliadol sa, zazrel na mňa a už som vedela, že je zle. Že namiesto pochvaly dostanem čosi iné.

„To už nevieš chvíľu vydržať? Neboj sa, už tu dlho nebudem!“

Čo sa dá na to povedať?

Rozčúliť sa, rozplakať, či zasmiať? Začať sa obhajovať, že som to nemyslela zle, ale naopak?

Ja som po chvíľke uvažovania len nechápavo pokrútila hlavou a povedala si, že tu sú akékoľvek slová už zbytočné. Už som mu za tie roky povedala všetko. Najmä činmi. Máloktorá žena by zvládla toľko čo ja – bez liekov na upokojenie, bez alkoholu, bez milenca, bez nejakej barličky.

Ocení to niekedy niekto?

Asi nikto.

Iba ak moja dcéra. Z prvého manželstva.

Videla na mne, že sa trápim, a tak mi povedala:

„Mami, musíš si oddýchnuť! Pôjdeš do kúpeľov. Kúpim ti týždeň v Piešťanoch, čo povieš?“

„Nie, Pet'ka, ja do žiadnych kúpeľov nejdem a do Piešťan už vôbec,“ odmietla som jej ponuku, lebo som si hneď spomenula na to, ako som bola tri týždne v kúpeľoch, keď som si dochrákala nohu. Nevravím, že tam bolo zle, ale kvôli mojej šetrnosti som si nepriplatila jednoposteľovú izbu, takže som bývala s dôchodkyňou, ktorá si celé dni hladila brucho a stonala, že jej zle trávi, a potom po večeri zjedla ešte na izbe dva rožky s vlašským šalátom. A potom chrápala, až sa steny

otriasali, a keď som urobila tc-tc, rozčúlila sa, že čo ju budím, že ona mňa nebudí, keď ja chrápem.

A spomenula som si, že už vtedy tam bolo plno Arabov. Skupovali v Piešťanoch domy a potom sa tvárili, akoby im patrili celé Piešťany.

A ja som si vždy spomenula, keď som videla nejakého mladšieho a krajšieho Araba, na svoju prvú lásku. A potom mi bolo clivo. Spomienky sa mi vracali ako na bežiacom páse, akoby to ani nebolo pred toľkými rokmi.

Všetko som mala pred očami...

Všetko to krásne, ale všetko aj to menej pekné a menej dobré!

Aj včera sa mi o ňom snívalo a ja som sa rozhodla, že pôjdem opäť do Egypta. Tentoraz sama, pretože Ondrej by to už nezvládol. Bol veľmi vysilený, vychudnutý.

„Prečo nechceš ísť do Piešťan, mami? Čo sa zas deje?“ opýtala sa ma ustarostene moja dcérka.

„Ále,“ mávla som rukou a pozrela sa na manžela, ktorý sa tváril, že nepočúva. Ale možno naozaj nepočúval, lebo si ukladal lieky do liekovky. Už ich má toľko, že sa mu do nej nezmestia.

„Počujem na tvojom hlase, že nie si v poriadku!“

Mala pravdu, neviem sa pretvarovať, ani po telefóne.

„Mám lepší nápad,“ povedala som jej.

„Aký?“

„Pôjdem radšej k moru,“ prezradila som jej svoj plán.

„K moru? S Ondrejom?“ opýtala sa udivene.

„Nie, sama.“

„Sama?!“ zhrozila sa.

„No a čo?“

„A kam chceš ísť? Zase do Egypta?“

„Hej, tam to poznám.“

Petka o mojej bývalej láske nič nevedela. Ja som jej nič nepovedala a fotku som si nechala iba jednu. Aj tú som starostlivo schovala, aby ju nenašiel ani Ondrej. Nechcela som, aby sa vypytoval. Nechcela som, aby sme kvôli tomu prestali chodiť do Egypta.

„Mami, ty chceš ísť sama? Ty?! Ty, ktorá bez Ondreja neurobíš ani krok?“

„Raz sa musím osamostatniť,“ prehodila som ledabolo, ako nejaká osemnásťka.

„Ty fakt nie si v poriadku... Ja ťa samu nepustím! A ešte k tomu do Egypta! Nečítaš správy? Nedávno tam žralok usmrtil nejakého Čecha, predtým nejaký fanatik dobodol ženu, tiež Češku, každú chvíľu sa tam deje niečo divné, bombové útoky...“

„Viem, viem, a čo? U nás sa nič nedeje? Aj tu na ulici ma môže niekto prepadnúť a povedala by som, že ešte skôr ako tam, v Egypte,“ obhajovala som svoje rozhodnutie, ale už nie tak pevne.

„Maminka, prosím ťa, choď s nejakou kamoškou, ja by som s tebou išla, ale vieš, že ja mám alergiu na slnko a teraz ani nemôžem a my máme už naplánovanú dovolenku,“ vyhovárala sa moja dcéra. Vedela som, že ona ide radšej do hôr, v tomto sa na mňa teda nepodala.

„Nemám žiadnu kamošku, ktorá by so mnou mohla ísť.“

„Tak si nájdi na fejsbuku, tam často hľadajú spolucestujúce,“ naliehala na mňa.

„Eeee, nechcem bývať so žiadnou dôchodkyňou, ktorá mi

bude celé dni rozprávať o svojich chorobách a v noci chrápat!“ spomenula som si na tú z liečenia.

„Tak si nájdí mladšiu,“ nevzdávala to.

„A tá ma bude ťahať po diskotékach a na štvorkolky, nieeee!“

„No dobre, a vieš aký je príplatok za jednoposteľovú izbu?“ vytiahla posledný tromf.

„Neviem,“ priznala som. „Tridsať eur?“

„Hahaha!“ zasmiala sa. „Tristo, maminka! Tristo!!!“

„Čooo? Až toľko?“

„A na dva týždne možno aj viac!“ dorazila ma. Vedela, že tento argument ma presvedčí. Vždy mi moju šetrnosť, niekedy až prehnanú, vyčítala. Teraz jej padla vhod.

„No dobre, skúsím to,“ súhlasila som navela a počula som, ako si dcéra vydýchla. Pekné od nej, že má o matku strach. Celkom ma to zahrialo pri srdci. Lebo ona nie je z tých, čo sa matke hádžu okolo krku. Svoje emócie sa snaží držať v sebe, rovnako ako ja.

Položila som mobil na stôl a Ondrej sa na mňa spýtavo pozrel. Nič nepovedal, ale videla som na ňom, že má niečo na srdci.

„Čo je?“ opýtala som sa.

„To ma tu necháš samého?“ odvetil s výčitkou.

Tak to som nepredpokladala. Myslela som si, že nebude proti, že mi dopraje oddych. Ved' mu každý deň varím, starám sa o neho ako o malé dieťa... doslova. Jedlo mu krájam na malé kúsočky, ktoré sú pre neho stále veľké, lebo nemá zuby. Ani jeden! A drahú protézu neznáša, nedokáže ňou hrýzť. Neviem, kde je chyba... Či v mojom manželovi, či v zubárovi. Každopádne – vyhodené peniaze! Už ani nevravím čie.

Tak či tak, nie je na tom až tak zle, že by ma nevyhnutne potreboval, že by si bezo mňa zopár dní neporadil.

Moja nálada razom klesla.

Moje plány dostali červenú?

„Veď máš aj dcéru, nie? Ona sa o teba postará, ak by si niečo potreboval!“

Ondrej sa zadíval von oknom. Lístie na stromoch v záhrade už začalo opadávať. Dni boli chladné. Asi ľutoval, že nemôže ísť so mnou, do tepla.

Za slnkom.

Do nášho obľúbeného Egypta.

A potom mi napadlo, že sme mali pred niekoľkými dňami výročie svadby. Desiate. Nič som mu nepovedala, nevyčítala mu, že zas zabudol. I keď... určitú clivotu som pocítila. Iné ženy dostávajú od svojich manželov veľké kytice, exotické dovolenky, zlato a drahokamy.

A ja som dostala od manžela chrípku.

Ale akú!

A tak som si povedala, že si tú dovolenku v Egypte kúpim, nech si vraví, kto chce, čo chce – ako darček k výročiu.

Nečakala som, že najväčšie výhrady bude mať moja mama.

„Neopováž sa odísť!“ prízvukovala mi do telefónu. „Ako môžeš nechať chorého manžela doma samého?!“

„Mami, už je to zaplatené,“ argumentovala som.

„Tak nech ti vráti peniaze!“

„Tak to mi určite nevrátia! Už musím končiť, mami,“ ukončila som telefonát, ktorý mi teda nepomohol, keď už som sa rozhodla.